

”Migranter på episk Balkanvandring mot Europa” – Associated Press

Dessa migranter från Västafrika vandrar längs järnvägen mot vad de hoppas ska bli ett bättre liv. Det är en olaglig resa kantad av faror. De måste inte bara ta skydd när tågen kommer utan också hålla sig undan polisen. De tar risker för att börja om på nytt, och försöker få jobb i Västeuropa.

”De flesta av oss kommer från Afrika där vi har en massa problem. Dålig ekonomi, dålig politik, dåliga arbeten ... du kan typ skaffa en examen men du hittar inget jobb.”

Fidel Castro Chimana – hans föräldrar var övertygade kommunister – är en av 43 män, kvinnor och barn som betalat runt 500 dollar för att ta vad som kommit att kallas västra Balkanrutten till Europa.

Många av dem känner att de inte har något val. Hilarion Charlemagne från Elfenbenskusten sparar sim-korten från varje land han har försökt ta sig till Europa från.

”Vi vet att när vi passerar en gräns är det olagligt, så mycket begriper vi. När man tar dig in i ett land i smyg känner man dig som en brottsling, och den känslan går inte att beskriva.”

De startar i den grekiska hamnstaden Thessaloniki. Deras smugglare, som kommit överens med Associated Press att de kunde skildra resan på villkor att han förblev anonym, tar dem på bakvägar genom Grekland. De tar sig olagligt in i Makedonien och därifrån vidare mot den serbiska gränsen. Här ska en annan grupp smugglare ta dem till Ungern. Ungern är ett viktigt land, för det ligger i Europeiska unionen. Härifrån kan de ta sig till rika länder som Tyskland och Frankrike utan visum.

Det är en mödosam färd ... alla kommer inte att klara sig ända fram.

”Där finns kvinnor som går, det finns äldre män, äldre kvinnor: de går. Och jag då? Okej! Jag är fortfarande ung, jag kan väl gå jag också [skratt].”

Mireille Djeukam, 34 år från Kamerun, har redan försökt i ett år att återförenas med sin man och dotter i Paris. Det är därför hon tar risken att ta sin tio månader gamla son Christian med längs järnvägsspåren. Över skrangliga broar och längs milslånga gamla herdestigar. Det är tungt att gå, tycker hon.

”Resan har varit tung, mycket tung. Om jag hade vetat att det skulle bli så här svårt hade jag inte gett mig av. Jag klarar helt enkelt av inte att gå så här.”

Normalt ska den ungefär 35 mil långa vandringen ta sex till åtta dagar, men det tar mycket längre. Gruppen är större. Kvinnorna och barnen kan inte röra sig lika fort som männen, och vädret har slagit om och blivit värre.

”Kunde du sova?”

Det är illa! Kallt!

Tilltagande utmattning och brist på mat leder till ökade spänningar. Charlemagne läser Jobs bok i Gamla testamentet ... ett bra val! Han behöver allt tålamod han kan uppbringa när Miriam Tore, en migrant från Mali, anklagar honom för att ha stulit hennes ryggsäck. Charlemagne säger att det inte var han.

Många av sträckorna i Makedonien sker nattetid för att undvika upptäckt, men det innebär också fler faror. Att väja undan för bilar på trafikerade motorvägar och att ta sig igenom makedonska städer när järnvägsspåren leder dem dit. Men den tid de tillbringar i Veles är helt enkelt en risk för mycket. Nästan hela gruppen grips och skickas tillbaka till Grekland. Tretton lyckas fly och bara tio tar sig till Serbien.

Mireille Djeukam var för utmattad för att fortsätta. Hon lämnades kvar i en kyrka med sin son. Nu är de båda tillbaka i Aten utan pengar och har inga planer på att göra ett nytt försök den närmaste tiden.